

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 1 października 2018 r.

Poz. 4136

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.337.2018 WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 27 września 2018 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2018 r., poz. 994 z późn. zm.) stwierdzam nieważność § 3 uchwały Nr LII/368/2018 Rady Gminy Szczytno z dnia 6 września 2018 r. w sprawie określenia maksymalnej liczby zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia w miejscu sprzedaży oraz poza miejscem sprzedaży oraz zasad usytuowania miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych na terenie Gminy Szczytno

Uzasadnienie

Rada Gminy Szczytno w dniu 6 września 2018 roku podjęła uchwałę Nr LII/368/2018 w sprawie określenia maksymalnej liczby zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia w miejscu sprzedaży oraz poza miejscem sprzedaży oraz zasad usytuowania miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych na terenie Gminy Szczytno.

W § 3 ust.1 uchwały Rada postanowiła, że miejsce sprzedaży napojów alkoholowych nie może być usytuowane w bezpośrednim sąsiedztwie obiektów chronionych.

W § 3 ust. 2 uchwały Rada postanowiła: „ustala się następujące obiekty chronione: przedszkola, szkoły podstawowe i ponadpodstawowe, placówki opiekuńczo-wychowawcze, jednostki wojskowe, kościoły, kaplice, cmentarze.”.

W § 3 ust.3 uchwały Rada postanowiła, że za bezpośrednie sąsiedztwo uważa się granice posesji obiektu chronionego z posesją, której właściciel ubiega się o zezwolenie na sprzedaż napojów alkoholowych

Uchwała w zakresie wskazanym na wstępie narusza prawo

Uchwała rady gminy nie może wskazywać obiektów, na których terenie nie może być sprzedawany i podawany alkohol, tworzyć własnej definicji obiektów chronionych, gdyż wkracza w ten sposób w zagadnienia zakazów, o których mowa w art. 14 ustawy z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz.U. z 2016 roku, 487 ze zm.) Takie stanowisko zajął też WSA w Bydgoszczy w wyroku z dnia 28 maja 2013 roku, sygn. akt II SA/Bd 705/12 lex 1351560

Nadto wprowadzając w uchwale definicję bezpośredniego sąsiedztwa Rada wprowadziła regulację pozostającą w sprzeczności z treścią art.2¹ pkt 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi. Zgodnie z art. 2¹ pkt 1 ustawy, za najbliższą okolicę punktu sprzedaży napojów alkoholowych, należy rozumieć, obszar mierzony od granicy obiektu, zamknięty trwałą przeszkodą o charakterze faktycznym, taką jak krawędź jezdni, zabudowę, która ze względu na swój charakter uniemożliwia dostęp oraz kontakt wzrokowy i głosowy, mur bez przejść oraz ciek wodny bez bliskich przepraw. Określenie przez Radę, że za bezpośrednie sąsiedztwo uważa się granice posesji obiektu chronionego z posesją, której właściciel ubiega się o zezwolenie na sprzedaż napojów alkoholowych nie jest jednoznaczne i spójne, nie może wprowadzać adresatów normy prawnej w błąd. Nie wiadomo, co Rada miała na myśli używając określenia posesja, co powoduje, że każdy adresat normy prawnej może rozumieć ją inaczej. W żadnym bowiem akcie prawnym powszechnie obowiązującym nie występuje określenie posesja. Ustawodawca używa określenia „nieruchomość”, jak chociażby w art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 2018 roku o gospodarce

nieruchomościami (Dz. U. 2018 roku, poz. 121 ze zm.), nieruchomość gruntowa została określona jako grunt, z częścią składową z wyłączeniem budynków i lokali, jeżeli stanowią odrębny przedmiot własności. Wprowadzenie przez Radę własnej definicji bezpośredniego sąsiedztwa, nieokreślenie parametrów odległości punktów sprzedaży i podawania alkoholu od obiektów chronionych, wprowadzenie własnej definicji obiektów chronionych skutkuje niewypełnieniem dyspozycji art.12 ust.3 ustawy, a nadto różnym pojmowaniem i stosowaniem tego samego pojęcia, a co za tym idzie, różnym stosowaniem zasad związanych z usytuowaniem miejsc sprzedaży i podawania alkoholu od obiektów chronionych. Podobnie wypowiedział się WSA we Wrocławiu w wyroku z dnia 12 października 2017 roku, sygn. akt III SA/Wr/519/17. Eliminacja § 3 uchwały powoduje, iż organ stanowiący Gminy Szczytno nie zrealizował obowiązku, wynikającego z art. 12 ust. 3 ustawy, zgodnie z którym rada gminy ustala w drodze uchwały zasady usytuowania na terenie gminy miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych.

Z powyższych względów, należało orzec jak w sentencji rozstrzygnięcia.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie, za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego, w terminie trzydziestu dni od daty jego otrzymania.

WOJEWODA WARMIŃSKO-MAZURSKI
Artur Chojecki